

Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera przepisu o interwencji ubocznej w postępowaniu przed sądem polubownym. Jeżeli strony nie określiły same trybu postępowania do chwili przyjęcia obowiązku przed sędziów polubownych, sąd polubowny określa tryb postępowania według swego uznania (art. 494 § 2 k.p.c.), a w takim razie może zastosować przepisy kodeksu postępowania cywilnego, o ile nie sprzeciwiają się temu specjalne przepisy o sądzie polubownym lub istota tego odrębnego postępowania. Skoro interwenient nie jest stroną, nie ma zasadniczej przeszkody przeciwko dopuszczeniu interwencji ubocznej nawet w razie sprzeciwienia się stron (art. 75 k.p.c.), w szczególności nie sprzeciwia się temu zapis na sąd polubowny, ponieważ przez dopuszczenie interwenienta nie dopuszcza się do sporu nowej strony.

Orzeczenie Sądu Najwyższego

z dnia 21 grudnia 1937 r.

C II 1605/37

Z uzasadnienia:

W kwestii dopuszczalności interwencji ubocznej w postępowaniu polubownym mylny jest pogląd powódki, że interwenient uboczny jest stroną. Wprawdzie przepisy o interwencji zamieszczone są w kodeksie postępowania cywilnego w tytule „Strony”, ale z przepisów o interwencji ubocznej wynika, że interwenient stroną nie jest; może nią stać się, jeżeli za zgodą obu stron wejdzie na miejsce strony, do której przystąpił (art. 79 k.p.c.), ale wtedy przestaje być interwenientem.

Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera przepisu o interwencji ubocznej w postępowaniu przed sądem polubownym. Jeżeli strony nie określiły same trybu postępowania do chwili przyjęcia obowiązku przed sędziów polubownych, sąd polubowny określa tryb postępowania według swego uznania (art. 494 § 2 k.p.c.), a w takim razie może zastosować przepisy kodeksu postępowania cywilnego, o ile nie sprzeciwiają się temu specjalne przepisy o sądzie polubownym lub istota tego odrębnego postępowania. Skoro interwenient

nie jest stroną, nie ma zasadniczej przeszkody przeciwko dopuszczeniu interwencji ubocznej nawet w razie sprzeciwienia się stron (art. 75 k.p.c.), w szczególności nie sprzeciwia się temu zapis na sąd polubowny, ponieważ przez dopuszczenie interwenienta nie dopuszcza się do sporu nowej strony. Nie jest stroną procesową nawet interwenient samoistny (art. 78). Przepisy o spółczestnictwie jednolitym (art. 70 § 2 i 3 k.p.c.) mają do stanowiska interwenienta samoistnego w procesie tylko odpowiednie zastosowanie (art. 78 k.p.c.), to znaczy co do zakresu czynności, które mu wolno w procesie przedsiębrać. Z przepisu art. 78 k.p.c. nie można zatem wyprowadzać wniosku, że interwenient samoistny jest spółczestnikiem jednolitym.

W rozpatrywanym przypadku układ na sąd polubowny z daty Warszawa—Lwów dnia 3 marca 1928 w ustępie 3 każe stosować przepisy proceduralne obowiązujące w Małopolsce aż do czasu wprowadzenia jednolitych przepisów o postępowaniu cywilnym w całej Polsce. Z tego wynika, że strony w ogóle chciały do postępowania przed sądem polubownym, o ile zapis nie przewiduje czego innego, zastosowania przepisów obowiązującej w danej chwili procedury cywilnej, przewidywały zatem także interwencję uboczną. Ustęp 3 układu na sąd polubowny utrzymano wyraźnie w mocy w umowie z daty Lwów dnia 1 lutego 1933.

Dodać wypada, że układ na sąd polubowny w ustępie 1 przyznał Syndykatomu Przemysłu Naftowego prawo brania udziału w sprawach, w których nie występuje jako strona, w charakterze interwenienta, ale tenor wyroku zapadłego w takich sprawach nie wiąże Syndykatu. Firma „Syndykat Przemysłu Naftowego, Spółka z ogr. odp.” została następnie zmieniona na firmę „Towarzystwo Handlowe Przemysłu Naftowego Spółka z ogr. odp.”, która udzieliła pełnomocnictwa do wykonania zawartych poprzednio umów eksportowych o parafinę „Polskiemu Eksportowi Naftowemu”, organizacji przymusowej, powołanej do życia dla zagranicznego obrotu handlowego (przywozu i wywozu) olejem skalnym i produktami naftowymi (rozp. Min. Przem. i Handlu z dnia 12 października 1932 Dz. U. Rz. P. Nr 89, poz. 754 i z dnia 5 maja 1935 Dz. U. Rz. P. Nr 36, poz. 258).

Wobec tego przedstawia się jako niesłuszny zarzut, że sąd polubowny dopuścił interwencję uboczną wbrew osnowie zapisu.

Źródło: Przegląd Prawa i Administracji 1938 poz. 154 s. 244